

V. KRONIKA — CHRONIQUE

II MIĘDZYNARODOWE SYMPOZJUM
ARCHEOLOGÓW I HISTORYKÓW SZKŁA

W dniach 20 - 22 października 1986 r. odbyło się w Toruniu II Międzynarodowe Sympozjum Archeologów i Historyków Szkła na temat „Stanu i perspektyw badań nad dziejami szkła w Polsce”, zorganizowane przez Instytut Archeologii i Etnografii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Komitet do Spraw Muzeów i Zbiorów Szkła przy Polskim Komitecie Narodowym ICOM w Warszawie oraz Muzeum Szkła Współczesnego w Sosnowcu. W obradach uczestniczyli, obok archeologów i historyków szkła, przedstawiciele innych dyscyplin humanistycznych oraz przyrodniczych i technicznych z wielu ośrodków w kraju, a także archeologowie szkła ze Związku Radzieckiego (Z. A. L'vova z Leningradu i J. L. Ščapova z Moskwy) i z Czechosłowacji (Z. Himmelová z Brna, F. Frýda z Pilzna, E. Černá i N. Venclová z Pragi).

Wygłoszono 24 referaty, w których szczegółowo i krytycznie omówiono stan badań nad szkłem i szklarstwem pradziejowym, wczesnośredniowiecznym, późnośredniowiecznym i nowożytnym do wieku XIX włącznie. Tym samym uzyskano długą perspektywę czasową umożliwiającą wyraźniejsze niż dotychczas naświetlenie głównych momentów rozwojowych wytwórczości szkła na ziemiach polskich oraz ujawnienie wiele luk w naszej wiedzy na ten temat. Sformułowano także szereg postulatów badawczych i wskazano na sposoby ich realizacji.

Referenci z Czechosłowacji omówili stan i perspektywy badań nad szkłem pradziejowym w Czechach, nad szkłem i szklarstwem wczesnośredniowiecznym w Czechach i Słowacji (VI - XII w.) oraz nad szklarstwem późnośredniowiecznym w Czechach (XIII - XV/XVI w.). Ze Związku Radzieckiego zaprezentowano referat o stanie badań nad szkłem i wytwórczością szklarską Rusi Kijowskiej. Ponadto przedstawiony został referat na temat stanu badań nad weneckim hutnictwem szkła.

Wartościowym uzupełnieniem zasadniczej tematyki II Sympozjum były referaty poświęcone zagadnieniom klasyfikacji szkieł (m. in. referenci ze Związku Radzieckiego i z Czechosłowacji), rozprzestrzenianiu się niektórych rodzajów naczyń w okresie rzymskim, topografii nowożytnych hut szkła, znaczeniu nazw miejscowych i terenowych w badaniach nad hutnictwem szklanym oraz interpretacji szkieł występujących w ikonografii.

W czasie obrad czynna była niewielka wystawa obrazująca wyniki badań nad średniowiecznym i nowożytnym hutnictwem szkła na Pomorzu prowadzonych przez Zespół do Badań Dziejów Szkła w Polsce Północno-Zachodniej.

Jerzy Olczak

OSIEMDZIESIĘCIOLECIE URODZIN PROF. H. H. BIELFELDTA

W dniu 19 lutego 1987 r. odbyło się w Berlinie uroczyste posiedzenie Wydziału Nauk o Literaturze, Języku, Historii i Sztuce Akademii Nauk NRD z okazji osiemdziesięciolecia urodzin wybitnego slawisty, członka rzeczywistego Akademii Nauk NRD prof. dr. dr. h.c. Hansa Holma Bielfeldta, w którym uczestniczył również podpisany, na zaproszenie prezesa Akademii Nauk NRD prof. W. Schelera, członka rzeczywistego tej akademii. Odbyło się ono pod nieobecność niedysponowanego od dłuższego czasu jubilata. Laudatio wygłosił przewodniczący wspomnianego wyżej wydziału prof. dr Joachim Herrmann, członek rzeczywisty Akademii Nauk NRD, a jedno z wystąpień, częściowo z racji wyżej podanej, w formie listu, który później przekazano jubilatowi, miał niżej podpisany. Oto jego treść:

Sehr verehrter Jubilar,
Herr Professor Hans Holm Bielfeldt,
Verehrter Herr Vorsitzende,
Verehrte Damen und Herren,

Gestatten Sie mir, dass ich am Anfang meiner Rede die innigsten Dankbarkeitsworte ausspreche an den Präsidenten der Akademie der Wissenschaften der DDR, Herrn Professor Werner Scheler und an den Vorsitzenden der Klasse Literatur- Sprach- Geschichts- und Kunstwissenschaften, Herrn Professor Dr. Joachim Herrmann, für die Einladung zur heutigen Jubiläumsfeier anlässlich des 80. Geburtstags des hervorragenden Slawisten, Mitglieds der Akademie der Wissenschaften, Professors Hans Holm Bielfeldt.

Dank der Einladung kann ich hier zu Worte kommen und sich der grossen Anerkennung des ehrwürdigen Jubilars anschliessen für seinen grossen Beitrag zur Entwicklung der Slawistik, seine langjährige wissenschaftlich-organisatorische Tätigkeit im Komitee der Slawisten der DDR und auch im Internationalen Slawistenkomitee, schliesslich auch für seine freundliche Mitarbeit mit dem Polnischen Nationalen Slawistenkomitee, welchem ich die Ehre habe vorzustehen.

Im Namen des Internationalen Slawistenkomitees und des Polnischen Nationalen Slawistenkomitees, und auch in meinem eigenem Namen möchte ich Ihnen, Herr Professor, verehrter Jubilar, ausser meiner äussersten Aner-

kennung Ihrer hervorragenden wissenschaftlichen und pädagogischen Errungenschaften, weitere Erfolge, vor allem aber gute Gesundheit, wünschen. Ich erlaube mir dabei zu erwähnen, dass die polnische wissenschaftliche Welt hat Sie, Herr Professor, in der Anerkennung Ihres wissenschaftlichen Werkes mit der Verleihung des Ehrendoktorats der Warschauer Universität im Jahre 1973 in den Tagen des VII. Internationalen Kongresses der Slawisten in Warszawa gekrönt.

Ich möchte meine kurze Anrede nicht nur auf die Glückswünsche beschränken. Ich bin der Meinung, dass es sich heute eine vortreffliche Gelegenheit darbietet, um sich an einige Blätter aus der Geschichte der Internationalen Kongresse der Slawisten zu erinnern, deren Problematik durch Ihre schöpferische Teilnahme, Herr Professor Bielfeldt, bereichert wurde.

In 12 Jahren läuft ein Jahrhundert ab, seitdem die tschechischen Gelehrten, darunter hervorragende Persönlichkeiten wie: Sprachwissenschaftler Jan Gebauer, Rechtshistoriker Karel Kadlec, Literaturhistoriker Jan Machal, Archäologe und Anthropologe Lubor Niederle, Philologe František Pastrnek, Literaturforscher und Ethnograph Jiří Polivka, Literaturhistoriker Jan Vlček und Linguist Josip Zubaty, die Anregung zur Berufung des Slawisten-Kongresses gegeben haben. Die Beratungen sollten in Prag stattfinden und in vier Sektionen verlaufen: a) Geschichte der slawischen Sprachen, b) slawischen Literatur, c) slawischen Ethnographie und d) der slawischen Altertümer.

Die Untersagung der österreichischen Behörde hat die Veranstaltung des Kongresses verhindert.

Im Namen dieser Idee handelten dann im Jahre 1902 die Slawisten aus den Kreisen der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften in Petersburg. Die inspiratorischen Gedanken sind dem Mitglied der genannten Akademie, dem Professor an der Kiewer Universität, Slawisten und Historiker, Timofej Florinski, zu verdanken. Man hat vorgesehen, dass es im Laufe dieses Kongresses zu einer Diskussion kommt, über die Methoden und Organisation von verschiedenen gemeinsamen Unternehmungen wie zum Beispiel:

1. Enzyklopädie der slawischen Philologie,
2. Die vergleichende Grammatik der slawischen Sprachen,
3. Etymologisches, slawisches Wörterbuch,
4. Veröffentlichung der arabischen Quellen über die Slawen.

Die Referate sollten in allen slawischen Sprachen gehalten werden, was auch später eingeführt wurde, dabei aber auch in französischer und deutscher Sprache.

Interessanterweise hat man die Fragen dieses Kongresses beim damaligen Professoren an der Berliner Universität, einen Polen, Aleksander Brückner, konsultiert.

Leider gelang es nicht zur Verwirklichung dieser Konzeption wegen dem Verbot des Zaren.

Man soll hier die, obwohl misslungenen, Versuche der Veranstaltung

der Internationalen Kongresse der Slawisten erwähnen nicht nur deswegen, dass man sich die Mühe gegeben hatte, die wissenschaftliche slawische Problematik auf der internationalen Ebene zu diskutieren aber auch deshalb, dass in beiden Fällen ihre umfassende Betrachtung unter der Berücksichtigung von verschiedenen wissenschaftlichen Fachgebieten stand. Man ist zu dieser Konzeption nach mehreren Jahren zurückgekehrt.

Die ersten Kongresse sind mehr als Begegnungen der Slawisten-Philologen zu betrachten.

Zur Veranstaltung des ersten Kongresses is in Prag, im Jahre 1929, auf Anregung der tschechischen Gelehrten gekommen. Die Absicht wurde schon im Jahre 1925 gefasst. Das Jahr 1929 wurde dann im Acht genommen aus Anlass des 100. Todestags eines berühmten tschechischen Slawisten, Josef Dobrowski, dem bedeutendsten Slawisten seiner Zeit, neben dem Lomonosov und Surowiecki. Es war eigentlich auch ein Kongress der Philologen-Slawisten, der in drei Sektionen verlief: der linguistischen, geschichtlich-literarischen und pädagogisch-didaktischen.

Der zweite Internationale Kongress der Slawisten tagte im Jahre 1934 in Warszawa. Der dritte sollte im September 1939 in Beograd stattfinden. Er kam jedoch nicht zustande wegen dem Ausbruch des II. Weltkrieges. Als dritter wurde demnach die Internationale Begegnung der Slawisten im Jahre 1955 gehalten. Damals kam zur Bildung eines neuen, eigentlich des ersten, Internationalen Komitees der Slawisten unter der Leitung des grossen sowjetischen Gelehrten, Wiktor Winogradov. Dieses Ereignis hat einen grossen Ruhm auf dem Gebiet der Entwicklung der Slawistik in der Welt erworben. Die Forschungen betreffend der Slawistik haben damit neuen Antrieb bekommen. Ein merkanter Beweis für diese Behauptung war der IV. Internationale Kongress der Slawisten im Jahre 1958 in Moskau, der über 2000 Teilnehmer aus 27 Ländern versammelte.

Im Jahre 1963 fand der V. Internationale Kongress der Slawisten statt, auf dem, Professor Bielfeldt einen ausgezeichneten Vortrag unter dem Titel „Die slawischen eigentlichen Reliktwörter in den deutschen Mundarten“ gehalten hatte. Seit dieser Zeit, wenn ich mich nicht irre, datieren die weiteren hervorragenden Referate von Professor Bielfeldt auf den nacheinander folgenden Internationalen Kongressen der Slawisten.

Auf dem VI. Kongress in Prag, im ereignisvollen Jahr 1968, brachte Herr Professor Bielfeldt ein Referat zum Thema „Russische Lehnwörter in den deutschen Mundarten“ vor. Auf dem VII. Kongress sprach Herr Professor zum Thema „Die Entlehnungen des Niedersorbischen aus dem Niederdeutschen“, und während dem VIII., in Zagreb, im Jahre 1978, äusserte sich über „Die ältesten nicht mehr gemeinslawischen Entlehnungen des Nordwestslawischen aus dem Deutschen“, uns schliesslich auf dem IX. Kongress, der in Kiew veranstaltet wurde lag sein Referat zum Thema „Onomatopoeica im Sorbischen und Deutschen“ vor.

Die umfangreiche Problematik die unser verehrter Jubliar an den folgenden

Internationalen Kongressen der Slawisten erörtert hatte ist ein vorzügliches Beispiel seiner weiten Horizonte. Es begeistert seine meisterhafte Beherrschung der verschiedenen Gebiete der Slawistik und die mit glänzender „maestria“ angewandte vergleichende Methode, ohne welcher könnte man die Position der slawischen Sprachen in der Familie der Weltsprachen praktisch kaum verstehen.

Es gereicht mir auch zur Ehre die kompetente Teilnahme des Mitglieds der Akademie, Herrn Professor Bielfeldt zu erwähnen an den Arbeiten vielen Kommissionen des Internationalen Komitees der Slawisten, darunter der Kommission für Lexikologie, der Kommission für Geschichte der Slawistik und der Kommission zur Erforschung der slawischen Kulturen des frühen Mittelalters.

Es wäre heute die Entwicklung der Slawistik ohne den grossen internationalen Versammlungen unvorstellbar, die einerseits gute Gelegenheit zum synthetischen Überblick des wissenschaftlichen Errungenschaften geben, andererseits zur Formulierung der weiten Perspektiven der Entwicklung der Slawistik dienen.

Auf Grund meiner eigenen Untersuchungen kann ich feststellen, dass die Kongresse einen grossen inspiratorischen Einfluss auf die Entwicklung der Forschung der Ethnogenese und Topogenese der Slawen ausgeübt hatten.

In Anbetracht dessen, was ich gesagt habe, möchte ich betonen, dass wir den Beitrag von dem Mitglied der Akademie, Herrn Professor Hans Bielfeldt zur Entwicklung der grossen Idee, auch für den Frieden zwischen den Völkern, für die internationale Zusammenarbeit auf dem Gebiet der Slawistik hochschätzen.

Zum Schluss erlaube ich mir Ihnen, verehrter Jubilar, die entsprechende Adresse an das Komitee der Slawistik überreichen und ein kleines Geschenk, mein neulich veröffentlichtes Buch, das sich auch auf Ihr Interesse für Slawistik bezieht, geben.

Alles Gute verehrter Herr Professor!

Wygłoszono nadto kilka interesujących referatów poświęconych głównym kierunkom działalności badawczej i naukowo-organizacyjnej prof. dr. dr. h. c. H. H. Bielfeldta.

Witold Hensel

**POLSKO-CZESKIE SEMINARIUM NA TEMAT NAJNOWSZYCH
BADAŃ ARCHEOLOGICZNYCH DOTYCZĄCYCH POCZĄTKÓW
PAŃSTWA POLSKIEGO I CZESKIEGO NA LEDNICY**

W dniach 28 i 29 IX 1987 r. odbyło się w siedzibie Muzeum Pierwszych Piastów na Lednicy polsko-czeskie seminarium pt. „Początki państwa polskiego i czeskiego w świetle najnowszych badań archeologicznych” zorganizowane

przez Komisję Archeologiczną PTPN. Zgromadziło ono obok gości z Pragi i Brna także liczne grono polskich uczestników. Wysłuchano i przedyskutowano następujące referaty i komunikaty: Z. Kurnatowska: *Z badań nad przemianami organizacji terytorialnej państwa pierwszych Piastów*; S. Możdziej: *Funkcje gospodarcze śląskich grodów kasztelańskich w ramach państwa wczesnopiastowskiego*; Z. Smetánka: *Pražský hrad v období počátku přemyslovského státu*; A. Panner: *Z dziejów kultu św. Wita na Słowiańszczyźnie zachodniej*; C. Stáňa: *Polský zásah na Moravu v době Boleslava Chrabrého a jeho archéologická problematika*; J. Bubeník: *Vyvoj osídlení severozapadních Čech v době počátku přemyslovského státu*; B. i W. Dzieduszyccy: *Sieć osadnicza północnego pogranicza Wielkopolski we wczesnym średniowieczu*; J. Klapště: *Vybrané problémy vyvoje sídlišť v zaveru raně středovekého období v severozapadních Čechach*; S. Kurnatowski, *Dotychczasowe wyniki badań nad przemianami zaludnienia Wielkopolski wczesnośredniowiecznej*; D. Kosiński, *Wczesnopiastowski zespół osadniczy w Piaskach w południowej Wielkopolsce*; T. Baranowski, L. Gajewski, *Wyniki nowszych prac wykopaliskowych w Kaliszu*. W uzupełnieniu programu K. Tobolski przedstawił *Szatę leśną okolic Łednogóry w epoce brązu i żelaza*, a E. Dzieciołowski: *Informację o programie badań interdyscyplinarnych regionu Łednicy*. Goście zapoznali się również z zabytkami Ostrowa Łednickiego, Wielkopolskim Parkiem Etnograficznym oraz zwiedzili Gniezno i Giecz. Referaty zostaną opublikowane w tomie II Studiów Łednickich.

Z.K.

OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA PT. „STAN I POTRZEBY BADAŃ NAD WCZESNYM ŚREDNIOWIECZEM W POLSCE”

W dniach od 14 do 16 grudnia 1987 r. odbyła się w Poznaniu konferencja pod podanym wyżej tytułem, zorganizowana przez Komisję Archeologiczną PTPN przy współudziale Sekcji Archeologicznej Oddziału Poznańskiego PTAiN oraz Muzeum Archeologicznego w Poznaniu. Licznie zgromadzeni uczestnicy z całej Polski wysłuchali 29 referatów i komunikatów obrazujących stan badań terenowych nad różnymi kategoriami stanowisk wczesnośredniowiecznych w poszczególnych regionach Polski, stan ich opracowania i udostępnienia wyników badań. Wystąpienia były ilustrowane mapami i przezroczami. Niektóre referaty obok ww. danych zawierały też interesujące próby podsumowania rezultatów badań osadniczych w niektórych regionach kraju. Ponadto w paru referatach przedstawiono w krytycznym ujęciu podstawy datowania i periodyzacji niektórych odcinków wczesnego średniowiecza bądź tegoż okresu w pewnych regionach kraju. W kilku dalszych wystąpieniach omówiono stan badań nad wybranymi zagadnieniami wczesnego średniowiecza w Polsce. Referatom towarzyszyła ożywiona dyskusja, przeciągająca się nieraz do późnych godzin wieczornych. Konferencja ujawniła ogromne zaniedbania

na odcinku opracowywania i publikacji materiałów wczesnośredniowiecznych, unaoczniała też konieczność ponownego opracowania niektórych kwestii, zwłaszcza wiążących się z chronologizacją znalezisk. Wysunięto też postulat częstszego odbywania tego typu spotkań.

Z.K.

OŚWIADCZENIE REDAKCJI WYDAWNICTWA
„GLOSAR ZUR FRUHMITTELALTERLICHEN GESCHICHTE IN
ÖSTLICHEN EUROPA”
VOR-UND SCHLUSSWORT

Mit der Vorlage des dritten Bandes der Serie A des „Glossars zur frühmittelalterlichen Geschichte im östlichen Europa” sehen wir uns genötigt, das Ende des seit 1973 publizierten Werkes anzuzeigen. In den bisher erschienenen drei Bänden sind etwa 25% des gesammelten Quellenmaterials veröffentlicht. Die Erfahrungen bei der Bearbeitung haben eine immer konzentriertere Darbietungsform ermöglicht; weitere Vervollkommnungen, vor allem zusätzliche chronologische Hinweise für den Historiker zur Erleichterung der Arbeit mit den Texten waren für Band IV geplant.

Nachdem die Deutsche Forschungsgemeinschaft in den letzten Jahren bereits die Personalmittel um die Hälfte gekürzt hat, stellt sie nun finanzielle Förderung zum 30. Juni 1988 ein. Alle Versuche, einen anderen Träger für das Projekt zu finden, sind gescheitert. Weder die Westfälische Wilhelms-Universität Münster, noch die Rheinisch-Westfälische Akademie der Wissenschaften in Düsseldorf, noch die Akademie der Wissenschaften und der Literatur zu Mainz, noch der Johann-Gottfried-Herder-Forschungsrat in Marburg haben das „Glossar” bei sich institutionalisieren können. Die Union Académique Internationale in Brüssel sah sich auf die Verantwortlichkeit der Deutschen Forschungsgemeinschaft und eine anzustrebende Lösung im nationalen Rahmen verwiesen, ihre dringende Empfehlung einer Weiterführung blieb ohne Erfolg.

In der Zeit unserer Bemühungen um die Fortsetzung bzw. Rettung des „Glossars” haben wir aus dem In- und Ausland ebenso engagierten wie nachdrücklichen Zuspruch erhalten. Dafür an dieser Stelle unseren aufrichtigen Dank auszusprechen, ist uns eine tief empfundene Pflicht. Wir danken ebenfalls den zahlreichen Kollegen, die als kritische Freunde zu Beratungen nach Münster gekommen sind, die in Gutachten und Briefen mit uns an ständiger Verbesserung des einmal als grundlegend anerkannten Hilfsmittels gearbeitet haben.

Das vorzeitige Ende der Publikation der „Glossar”-Materialien widerspricht der wissenschaftlichen Vernunft und hinterläßt eine Lücke in der Mittelalterforschung insgesamt, besonders jedoch in der Erforschung des frühmittelalterlichen östlichen Europa. Den erzwungenen Abbruch einer

vor über drei Jahrzehnten mit bescheidensten Mitteln begonnenen, bisher allgemein als erfolgreich und notwendig anerkannten Arbeit müssen wir mit Enttäuschung und Bitterkeit hinnehmen. Die vorgelegten Ergebnisse werden wie bisher von uns wissenschaftlich vertreten. Den nun entstandenen Torso und den damit verbundenen Schaden für die Mittelalterforschung unseres Landes haben andere zu verantworten.

Die ungedruckten Materialien sollen der Forschung weiter offenstehen. Anfragen an den Lehrstuhl für Osteuropäische Geschichte der Westfälischen Wilhelms-Universität werden auch in Zukunft beantwortet. Für die Publikation weiterer Bei- oder Folgehefte des „Glossars“ hat der Verlag seine Unterstützung zugesagt, wofür ihm im voraus gedankt sei.

Münster, im Juni 1988

Jadran Ferluga, Manfred Hellmann, Herbert Ludat
Herausgeber, Redaktion und Mitarbeiter der Serie A

PIĘDZIESIĘCIOLECIE PRACY NAUKOWEJ ZDENKA VINSKIEGO

W 1988 r. prof. dr Zdenko Vinski znakomity archeolog sławista, znawca wczesnej kultury Słowian południowych obchodził, w 75 roku życia, piękny jubileusz pięćdziesięciolecia pracy naukowej. Będąc kustoszem, a w latach 1951 - 1953 dyrektorem Muzeum Archeologicznego w Zagrzebiu, wykładał jednocześnie archeologię wczesnego średniowiecza na uniwersytetach w Zagrzebiu i Lublanie, a także w Zadarze i Göttingen. Opublikował wiele gruntownych studiów na temat kultury wczesnośredniowiecznej Słowian południowych, ich związków z dawną kulturą prowincji rzymskich na Bałkanach oraz z kulturą karolińską.

Redakcja *Slaviae Antiquae* życzy Jubilatowi wielu lat owocnej pracy.

Z. K.

KARL WILHELM STRUVE (1917 - 1988)

25 czerwca 1988 r. zmarł w Schleswigu prof. dr Karl Wilhelm Struve, zasłużony badacz starożytności słowiańskich na terenie Węgry. Szczególnie wiele uwagi poświęcił w swej działalności naukowej gromadom słowiańskim, a nieprzemijającą jego zasługą było zainicjowanie i wieloletnie kierowanie zespołem badającym ważny ośrodek węgryjski — Starigród—Oldenburg.

Z. K.

CZTERDZIESTA PIĄTA ROCZNICA ŚMIERCI
LUBORA NIEDERLEGO
I DWUDZIESTA ROCZNICA ŚMIERCI JÓZEFA KOSTRZEWSKIEGO

W 1989 r. minęły rocznice śmierci dwóch wybitnych slawistów archeologów, mianowicie Czecha — Lubora Niederlego oraz Polaka — Józefa Kostrzewskiego. Obu tym znakomitym uczonym poświęciliśmy swego czasu odpowiednie roczniki naszego czasopisma, a mianowicie t. I (1948) Józefowi Kostrzewskiemu, a tom II (1949 - 1950) Luborowi Niederlemu, w których bliżej scharakteryzowano ich drogę życiową i osiągnięcia naukowe. W bieżącym zaś tomie znajdują się niektóre referaty wygłoszone z okazji sesji naukowej w stuleciu urodzin Józefa Kostrzewskiego.

W 1989 r. upłynęła również piętnasta rocznica śmierci Zdzisława Adama Rajewskiego, ucznia Józefa Kostrzewskiego, jego bliskiego współpracownika i kontynuatora badań w Biskupinie, dyrektora Państwowego Muzeum Archeologicznego w Warszawie i członka Komitetu Redakcyjnego *Slaviae Antiquae* od chwili jej założenia.

W. H.

PROF. DR HAB. JAN ŻAK (1923 - 1990)

W dniu 4 stycznia 1990 r. zmarł w Poznaniu prof. dr hab. Jan Żak, dyrektor Instytutu Prahistorii UAM, członek Rady Redakcyjnej *Slaviae Antiquae*, redaktor czasopisma *Folia Archaeologica Posnaniensia*. W początkach swej kariery naukowej prof. Żak był związany z badaniami nad początkami państwa polskiego, prowadząc wykopaliska na terenie Poznania, a następnie Bnina oraz redagując lub współredagując tomy materiałów z tych stanowisk. Szczególną zaś dziedziną jego studiów stały się kontakty społeczeństw zachodniosłowiańskich ze Skandynawią.

Z. K.